

Не повѣнвай цвѣте красно,
Не губи си живостьта,
Ахъ, говориж ти напраздно,
Кат' те мокриж съ уста!

Нѣма тая да отминешъ
Обща участь на свѣта,
Като цвѣтъ ще да загинешъ,
Както гине младостьта.

Кат' е тѣйка да не губимъ
Туй ахъ, врѣме безъ цѣна,
Въ упоение да любимъ,
Въ тѣзъ крилата младина.

И. Вазовъ.

На нощта си ясенъ мѣсецъ,
На деня си свѣтлина,
Като твойта хубость, пиле,
Нѣма друга ни една.

Ангелъ ли си отъ небето,
Че на хубость си сама,
На женитѣ си корона,
И царица, и мома.

Първо ѿ първо кат' те видѣхъ
Въ огънь плавнихъ сиромыхъ,
Отъ тогази и до сега
Гдѣ съмъ, какъ съмъ, непознахъ.

Съ тебъ сънувамъ, съ тебъ бълнувамъ
И въздишамъ отъ сърдце,
Тебе мисля, тебе дирижъ,
Теб' простирамъ азъ ржцѣ.

И въ смъртъта си душо мила,